

ELIN HILDERBRAND

28 SUVE

Inglise keelest tõlkinud Greete Kõrvits

Originaali tiitel:
Elin Hilderbrand
28 Summers

Little, Brown and Company Hachette Book Group
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
First Edition: June 2020

Copyright © 2020 by Elin Hilderbrand

Toimetanud Kristiina Ainelu
Kujundanud Virge Ilves

Tõlge eesti keelde © Greete Kõrvits ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9949-85-992-4

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Dorothea Benton Franki
(1951–2019)
mälestuseks.

Armastan sind, Dottie.
Ja igatsen su järele.

Proloog

VIIKÜMNENDAD

28. suvi. 2020

Millest me siis aastal 2020 räägime? Presidendivalimistest. Koroonaviirusest. Lõhestatud riigist. Mõlema poole arvamustest. Need on kõikjal: uudistes, õhtustes jutusaadetes, lehtedes, netis, netis, netis, kokteiliõhtute vestlustes, ülikoolides, lennujaamades, kohvijärjekorras, baarileti ääres, jõusaalis (tüüp, kes kell kuus hommikul trenadžöörile astub, vajutab puldil neljandale kanalile Fox Newsi peale, ja naine, kes alustab seitsmest, vahetab selle otsemaid MSNBC vastu välja*). Lapsed ei taha enam oma vanematega suhelda, paarid lahutavad, naabrid tülitsevad, tarbijad boikoteerivad, töötajad lahkuvad. Mõni tunneb, et tal vedas, et nii põneval ajal elab – ta keerab volüümi juurde, muutub sõitlaseks. Teisel on sellest kõrini – ta vajutab teleka hääletuks, ta ei taha seda kuulda. Kui veel üks võõras tuleb juttu tegema, et hei, kas sa oled ennast juba valimisteks registreerinud ...

Aga sel aastal on rääkida veel üks lugu, mida keegi pole seni kuulnudki. Lugu, mis algas kakskümmend kaheksa aastat tagasi ning mis jõuab lõpule alles nüüd, 2020. aasta suvel, kolmkümmend miili rannikust eemal.

Kõike arvesse võttes tundub, et ainuõige koht selle alustamiseks ongi just siin. Lõpus.

Mallory Blessing ütleb oma pojale Linkile: „Kirjutuslaua kolmandas sahtlis on üks ümbrik. Vasakul pool. Selles, mis kinni kipub jääma.”

„Nad kõik kipuvad kinni jääma,” mõtleb Link. Ema maja seisab ookeani ja järve vahel asuval maalapikesel. See on tore. Halb on aga ... see niiskus. Majas ei lähe ükski uks kinni, rätikud ei kuiva

* Fox News ja MSNBC on USA uudistekanalid, esimene suunatud parempoolse, teine vasakpoolsema maailmavaatega vaatajale. *Tlk.*

ära ja kui sa krõpsupaki lahti teed, pane heaga kõik korruga nahka, sest tunni möödudes on nad juba nätsked. Link jändab sahtliga. Ta peab seda ülespoole sikutama ja vasakule-paremale lõgistama, et selle viimaks välja tõmmata saaks.

Muidu tühjas sahtlis lebab üksik ümbrik. Sellel seisab: „Palun helista.”

Link on segaduses. Seda ta küll ei oodanud. Ta arvas, et leiab eest ema testamendi või sentimentaalse kirjakese elutõdedest või juhtnöörid tema matuste korraldamiseks.

„Mis asja ma sellega nüüd peale hakkan?” mõtleb ta.

Palun helista.

„Okei,” mõtleb Link. Aga kes vastu võtab? Mida ta ütleva peaks?

Ta küsiks emalt, ent tolle silmad on juba kinni vajunud. Ema jäi uuesti tukkuma.

Link astub tagauksest välja ja kõnnib mööda liivateed, mis Miacometi järvekese serva pidi kulgeb. Nantucketil õitseb juuni: päikesesäras on sooja kahekümne kraadi kandis, mis tähendab, et õhtud ja varahommikud jäävad veel natuke jahedaks, kuigi iirised juba õitsevad kõrkjate vahel ning sinaka järve laugelt pinnalt peegeldub vastu luigepaar.

„Luiged valivad kaaslase kogu eluks,” mõtiskleb Link. Sellega olid need alati talle jätnud teistest lindudest õilsama mulje, ehkki kunagi oli ta kuskilt lugenud, et luiged murravad truudust. Ta lootis, et see oli mõni libalugu.

Nagu enamiku laste, kes sel saarel sündisid ja üles kasvasid, on temagi puhul tõsi, et kaunis ümbruskond tundub talle üpris argine. Samasugune on olnud tema suhtumine emasse, ja nüüd sureb too viiekümne ühe aastaselt ära. Melanoomi siirded ulatuvad ajju, üks silm oli juba pimedaks jäänud. Järgmisel hommikul viib ta ema hospiitsi.

Kui dr Symon temaga vestles, puhkes Link nutma. Nagu ka siis, kui ta Nantucketi hospiitsi helistas.

Hospiitsi vanemõde Sabina mõjus rahustavalt. Ta julgustas Linki igal „sammul sel viimsel teekonnal” oma ema kõrval olema.

Nii ütles ta siis, kui Link tunnistas, et tal pole aimugi, mida ta ilma emata peale hakkab.

„Ma olen kõigest üheksateist,” nuuksus ta.

„Muretsege selle pärast hiljem, alles hiljem,” vastas Sabina. „Praegu on teie kohus emale seltsiks olla. Las ta tunneb teie armastust. Selle tunde võtab ta endaga hiljem kaasa.”

Link toksib paberilipakale kirjutatud numbri oma telefoni. Suunakood pole talle tuttav – igal juhul pole see 206, Seattle'i oma, kus elab tema isa. Link ei kujuta ettegi, kes see olla võiks: vanavanimad on surnud ja onu Cooper elab pealinnas Washington DC-s. Coopil ja tema naisel Amyl on parasjagu lahutus pooleli. Onul järjekorras juba viies. Eelmisel nädalal, kui Mallory mõistust veel mõned selgemad ja teravamad hetked külastasid, kommenteeris ta, et Coop vahetab abikaasasid nagu teine mees sokke. Coop oli lubanud, et kui olukord Linki jaoks liiga raskeks läheb, tuleb ta appi. See võib juhtuda õige varsti, võib-olla isegi juba homme.

Kas emal on väljaspool saart veel sõpru? Lelandiga lõpetas ema suhtlemise siis, kui Link veel keskkoolis käis. *Minu silmis on ta sama hästi kui surnud.*

Äkki on see Lelandi uus number? Oleks ju loogiline enne lõppu asjad ära klaarida ja leppida.

Kuid Lelandi asemel vastab keegi mees.

„Jake McCloud,” ütleb too.

Linkil läheb hetk aega, et see kohale jõuaks. *Jake McCloud?*

Link katkestab kõne.

Jahmatus on nii suur, et ajab naerma. Ta viskab üleõlapilgu maja tagaukse poole. Kas see peaks nali olema? Ema oskab nalja teha küll, aga vaimukat, mitte sellist tempu. Paluda Linkil enne oma surma Jake McCloudile helistada pole küll asi, millele ema tulla võiks.

Sellel peab mingi mõistlik põhjendus olema. Link võrdleb kõigepealt telefoni toksitud numbrit paberile kirjutatuga, siis otsib, kust suunakood – 574 – pärineb. Indiana osariik: Mishawaka, Elkharti, South Bendi piirkonnad.

South Bend!

Link itsitab nagu napakas. Mis siin ometi *toimub*?

Ja siis hakkab telefon tirisema. Toosama 574-number helistab tagasi. Korraks mõtleb Link lasta sel lihtsalt kõneposti minna. See peab mingi viga olema. Intervjuudes tundub Jake McCloud samas äärmiselt viisakas tüüp olevat. Link võib ju püüda olukorda selgitada: ema on suremas ja juhtumisi leidus tema lauasahelis just Jake McCloudi telefoninumber.

„Halloo?” vastab Link.

„Halloo, Jake McCloud siin. Kas teie helistasite?”

„Just,” kinnitab Link ja üritab professionaalset häält matkida. Kes teab, äkki tuleb see veider segadus talle kasukski, saab veel Jake McCloudi juurde praktikale, või Ursula de Gournsey juurde! „Andke andeks, ma usun, et juhtus väike arusaamatus, vaadake, minu ema, Mallory Blessing ...”

„Mallory?” küsib Jake McCloud. „Mis juhtus? On temaga kõik korras?”

Link jõllitab luikesid, kes väärikalt veepinnal liuglevad, otsekui oleksid nad järvekese kuningas ja kuninganna. „Vabandage,” sõnab ta. „Te olete Jake McCloud, jah? Toosama, kelle naine ...”

„Jah.”

Link raputab pead. „Kas te *tunnete* mu ema? Mallory Blessingit? Inglise keele õpetajat Nantucketi saarelt?”

„On temaga kõik korras?” küsib Jake McCloud uuesti. „Peab olema mingi põhjus, miks te mulle helistate.”

„On tõesti,” vastab Link. „Ta jättis mulle ümbriku teie telefoninumbriga ja palus teiega ühendust võtta.” Link vaikib korraks. „Ta on suremas.”

„Ta ...”

„Ta põeb vähki, melanoomi. Siirded on ajusse jõudnud. Võtsin juba hospiitsiga ühendust.” Need on valusad sõnad, kuigi Linkile tundub, nagu oleks ta need täiesti tundetult välja öelnud. Ja miks peaks see Jake McCloudi ülepea huvitama?

Teisel pool toru võtab maad vaikus. Link kujutleb, kuidas Jake McCloud ajusid ragistab, et piinlikust olukorrast kuidagi taktitundeliselt välja tulla.

„Palun öelge Malile ...” alustab ta.

„Mal?” mõtleb Link imestunult. Kas Jake McCloud, mees, kellel on suhteliselt reaalne võimalus Ameerika Ühendriikide esihärraks saada, tunneb tema ema?

„Öelge talle ... Öelge talle, et ma tulen nii ruttu, kui saan,” sõnab Jake. „Öelge talle, et pidagu vastu.” Mees köhatab. „Palun teid. Öelge talle, et ma tulen.”